

delal vse po svojej volji. Po naključji se zgodi, da nekdo soseda Seljaka pokliče v hišo. Sosed otide ter pusti puško na vrtu; vendar reče še poprej Andrejčku, da se naj puške ne dotakne. Andrejček si misli: tukaj nij nobene nevarnosti, prime za puško, ogleduje jo od vseh strani ter nategne petelina. V tem trenutku priletí oster kamen, ki ga je Ivanko zalučal z óne stráni, ter zadene ubogega Andrejčka v desno oko. Andrejček zavpije od bolečine ter prestrašen izpusti puško, a v tem času se puška sproži in strahovito póči. Oj, ko bi bil slišal, dragi Jarnejček, vpitje in jok v prvem in drugem vrtu! Ivanko je tulil na ves glas s prestreljeno ного, a Andrejček si je zatiskal razbito in krvavo oko. Ivanko je ostal ves čas svojega življenja slep na jedno oko, a Andrejček je bil hróm in je moral ob bergljah hoditi.

Jarnejček: Kako nesrečna sta bila uboga dečka. Zeló se mi smilita!

Oče: Tudi meni se smilita; a vendar obžalujem še bolj uboge stariše, ki so imeli tako razposajena in neposlušna otroka. Ta žalostni prigodek je pa tudi obá dečka poboljšal. Skušnja ju je učila, da nikjer ne smeta storiti nič hudega, naj bi bila tudi na samem. Gospod Bog čuje vedno in povsod nad nami ter kaznuje vsacega človeka po zasluženji, ako tudi ne precej, gotovo pa pozneje, in če tudi ne užé tukaj na tem svetu, a to gotovo na ónem svetu. Spoznala sta otroka vsled žalostnega prigodka, da je treba stariše spoštovati, ubogati in paziti na njihove opomine. Spoznala sta tudi, da je treba na Boga misliti in spolnovati njegove zapovedi.

Jarnejček: Prviden hočem biti in se čuvati vsake nevarnosti. Obljubim vam, ljubi oče, da nečem storiti nikoli nič hudega ter hočem imeti vedno ljubega Boga pred očmi, ki vse vidi in vse vé.

Tako se razgovarjaje, prišla sta domóv, obá presrečna: sin, ker je imel dobrega očeta, in oče, ker je imel také poslušnega sina.

I. T.

Deva na konji.

Pri nas vidimo redko kedaj žene in dekleta na konji, a drugod posebno na Laškem in Angleškem nij to nič neobičnega; ne le visoke gospe jézdijo nego tudi kmetice, kadar imajo daleč v cerkev ali če nosijo pridelke na trg. Laške seljakinje (kmetice) priézdijo tržne dni v mesto s tovari olja in vina; oboje si pridelata kmečko ljudstvo na Laškem.

Pripoveduje se, da so živele v starih časih v malej Aziji jako bojaželne ženske, ki so se Amazonke imenovala. Naredile so si same zase državo, vladajoč in oskrbujoč urade; dà, še celó borile so se peš in jež zeló junaško, možje so jim bili sužnji ter so jim morali vsa dela doma in na polji opravljati.

Ali tudi na Češkem se je nekaj jednacega zgodilo. Po Ljubušinej smrti je palo ženskam v misel, da bi zavládale v deželi, prepustivši možem oralo. Izvolijo si voditeljico hrabro in odvažno Vlasto, sozidajo Višehradu nasproti trdnjavo, Devin imenovano, ter naposled začno še celó boj proti svojim možém, katerih so s silo in prevaro veliko število pobile. Voditeljico Vlasto je kinčal razum in junaštvo, a Šarko prekanjenost. Pri obleganji Višehrada je Vlasta, bojujoč se v prvih vrstah, poginila; to videč, jele so se razbegavati ostale junakinje, hotéč se zateči v Devin, ali možje so je zaskočili ter popolnem potolkli, grad Devin pa je bil razdejan.

V.